

Arrest

nr. 301 329 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2023 wordt verzoeker aangetroffen in Brussel zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Verzoekers vingerafdrukken worden genomen en uit dactylografisch onderzoek blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije op 3 januari 2023, Kroatië op 23 februari 2023, Slovenië op 27 februari 2023, Duitsland op 4 augustus 2023 en Nederland op 10 december 2023.

Op 18 december 2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht verzoeker terug te nemen. De Bulgaarse instanties stemden op 20 december 2023 in met de terugname met toepassing van artikel 18 (1) c van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 22 december 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op 3 januari 2024.

Op 1 februari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2024. Verweerder besluit met name dat niet België, maar Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Deze bijlage 26 *quater* is de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te

heten(1):

naam: [A.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]2002

geboorteplaats: Oujda

nationaliteit: Marokko

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Marokko verklaart te zijn werd op 16.12.2023 aangetroffen te Sint-Gillis zonder in bezit te zijn van de voor verblijf vereiste documenten. Hij was vervolgens voorwerp van een beslissing tot vasthouding met toepassing van artikel 51/5/1, §1, 2de lid van de wet van 15.12.1980.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije op 03.01.2023, in Kroatië op 23.02.2023, in Slovenië op 27.02.2023, in Duitsland op 04.08.2023 en ten slotte in Nederland op 10.12.2023.

Op 18.12.2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 20.12.2023 stemden ze in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Op 22.12.2023 diende de betrokkene in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel een verzoek om internationale bescherming in.

De betrokkene werd gehoord op 03.01.2024. Hij stelt dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België. De betrokkene verklaart verder dat zijn vader en oudste broer respectievelijk in Spanje en Frankrijk wonen.

De betrokkene verliet Marokko in oktober 2022. Hij vloog naar Turkije en kwam 45 dagen later het grondgebied van de lidstaten op onregelmatige wijze binnen via Bulgarije. Hij verbleef naar eigen zeggen 36 dagen in een gesloten centrum in de plaats Harmanli en vroeg internationale bescherming. Eenmaal in vrijheid gesteld trok hij meteen verder via Servië en Bosnië-Herzegovina. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen, ditmaal via Kroatië. Hij vroeg daar internationale bescherming, maar reisde enkele uren later meteen door. Hij werd staande gehouden in Slovenië waar hij eveneens internationale bescherming vroeg en vervolgens 10 dagen doorbracht in een opvangcentrum in Ljubljana. Daarna ging het via Italië en Zwitserland naar Frankrijk waar de betrokkene 3 maanden bij zijn broer verbleef. De betrokkene besloot naar zijn vader in Spanje te gaan, maar werd in Spanje tegengehouden waarop hij terugkeerde naar zijn broer in Frankrijk. Drie maanden later ging hij naar Duitsland waar hij internationale bescherming. Na een verblijf van 6 maanden in een opvangcentrum verruilde de betrokkene Duitsland voor Nederland en ook daar vroeg hij internationale bescherming. Tien dagen later*

reisde hij van Nederland naar België. Zijn paspoort en identiteitskaart liet hij naar eigen zeggen achter in Turkije.

Op 26.01.2024 werd een verzoek om informatie conform artikel 34 van Verordening 604/2013 verzonden aan Duitsland. Duitsland deelde mee dat Bulgarije op 09.10.2023 instemde met een Duits verzoek tot terugname van de betrokkene.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Artikel 7(2) van Verordening 604/2013 stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Artikel 19(2) van Verordening 604/2013 stelt dat de in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten,

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten na het indienen van zijn verzoek in Bulgarije, maar verbleef minder dan 3 maanden buiten dat grondgebied. Volgens zijn verklaringen verbleef de betrokkene ongeveer 2 maanden in een opvangcentrum in de Servische stad Sid en vervolgens enkele dagen in Bosnië- Herzegovina.

De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Bulgaarse instanties erkennen ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Bulgarije.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Ten slotte stelde het Hof dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt dat hij geen internationale bescherming wilde vragen in België, maar dit uiteindelijk toch deed op aanraden van zijn advocaat. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij door de Bulgaarse politie werd geslagen en bestolen en omdat hij in Bulgarije werd bedreigd door handlangers van een smokkelaar.

Betreffende de bovenvermelde bedreigingen benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Bulgaarse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Bulgaarse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden kunnen en willen bieden.

Bulgarije stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We gaan ervan uit dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

We wensen te verwijzen naar het in april 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update" laatste update op 21.04.2023), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op [AIDA-BG_2022update.pdf](#) ([asylumineurope.org](#)) en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de 'roadmap' werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken betreffende de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 45). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang, verder het Staatsagentschap), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 45 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-open and continues after his/her return', AIDA-rapport, pagina 71). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be reopened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 71).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het Staatsagentschap in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

De duur van de procedure is in 2022 teruggebracht naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden ('In 2022, the general decision-making 6 months deadline was observed in 100% of the cases, leaving no case with prolonged determination duration. According to the SAR, the average duration of asylum procedures on the merits ranges from 3 to 6 months, including for nationalities such as Syria, and Afghanistan', AIDA-rapport, pagina 31). Het AIDA-rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, wat een invloed had op de graad van toekenning van internationale bescherming ('Several improvements in the standards and quality of the asylum procedure were also observed, which positively affected recognition rates', AIDA-rapport, pagina 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn afdoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 36). Het Staatsagentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6).

In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van oproepingen voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina's 33-34). Volgens het AIDA-rapport zijn in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid wordt geboden om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 problemen waren wat betreft de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zouden te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het Staatsagentschap en er werd een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. Ten tijde van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Het AIDA-rapport stelt dat vertaling vanuit het Arabisch verzekerd is ('Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia', pagina 34). De betrokkene verklaarde bij het indienen van zijn verzoek dd. 22.12.2023 de bijstand van een tolk Arabisch te wensen (verhoor dd. 03.01.2024, pagina 1).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het Staatsagentschap. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde informatieblad uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen worden ondergebracht in een opvangcentrum in Sofia ('All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia, since only Sofia Airport is used for Dublin transfers', informatieblad, punt 1.1, pagina 1).

In het AIDA-rapport lezen we dat enkel kwetsbare verzoekers na overdracht gegarandeerde toegang tot opvang zouden hebben en overige verzoekers toegang krijgen afhankelijk van de capaciteit en beschikbaarheid. Bij gebrek aan beschikbare plaatsen in het opvangnetwerk zouden niet kwetsbare verzoekers zelf voor onderdak en voeding dienen in te staan ('However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants. For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses', pagina's 45 en 46). Nog volgens de auteurs van het AIDA-rapport stond het opvangnetwerk in 2022 onder druk vanwege een hoger aantal verzoekers en omdat van de 5160 opvangplaatsen enkel 3932 plaatsen beschikbaar waren. Een aantal plaatsen bleek niet geschikt ('In 2022, SAR reported a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021) and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living', pagina 46). Hieromtrent wensen we in het AIDA-rapport tevens terugvinden dat eind 2022 slechts 61% van de capaciteit werd ingenomen ('In December 2022, the SAR reported to have its reception

occupancy at 61%, i.e. 2,412 occupants out of 3,932 available places', pagina 79). Dit valt ons inziens niet te rijmen met bovenvermelde bewering dat in 2022 sprake was van een gebrek aan opvangcapaciteit en in die mate dat aan niet kwetsbare overgedragen verzoekers geen opvang kon worden geboden. We benadrukken dat de auteurs van het AIDA-rapport zelf besluiten dat geen gevallen gekend zijn waarbij verzoekers geen toegang hadden of kregen tot het opvangnetwerk vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 76).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra enkel kon worden vermeden doordat het gros van de Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije bleven, maar doorreisden (AIDA-rapport, pagina 14). Verder wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, pagina 66) wat in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch. Ondanks het feit dat in 2022 meer Afghaanse verzoekers internationale bescherming verkregen bleef de overgrote meerderheid van hen Bulgarije de rug toekeren (AIDA-rapport, pagina 66).

Het AIDA-rapport meldt dat het recht op materiële opvang in toepassing van de relevante wetgeving kan worden ingetrokken in geval van een procedure, die werd onderbroken vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming ('Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued', pagina 72). Nog volgens het rapport wordt deze grond voor het intrekken van materiële opvang toegepast op aan Bulgarije overgedragen verzoekers ('The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres...', pagina 72). Ook dit valt ons inziens niet te rijmen met meldingen in hetzelfde rapport dat verzoekers wiens procedure was onderbroken vanwege hun verdwijnen na overdracht toegang krijgen tot opvang ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', pagina 45 en 'Dublin returnees for whom the procedure can be reopened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request...', pagina 71).

We vroegen de Bulgaarse instanties bijkomende inlichtingen betreffende de toegang tot opvang na overdracht en benadrukken dat ze op 26.08.2023 expliciet bevestigden dat personen die worden overgedragen met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 zonder onderscheid toegang krijgen tot een opvangvoorziening in Sofia. De nationaliteit of herkomst van de verzoeker bepaalt naar welk opvangcentrum wordt verwezen.

Arabischspreekende verzoekers worden doorgaans verwezen naar het opvangcentrum van Ovcha Kupel, verzoekers uit Afghanistan, Pakistan en Iran naar het opvangcentrum van Voenna Rampa (bericht van Bulgaarse instanties dd. 26.08.2023 wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Uit het AIDA-rapport blijkt dat verzoekers met een hangende procedure en verzoekers met een onderbroken procedure zonder onderscheid na opvang toegang krijgen tot opvang. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat we kunnen besluiten dat de betrokkene wiens verzoek was afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming na overdracht toegang zal krijgen tot opvang.

Het AIDA-rapport is kritisch over de omstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra. Op uitzondering van de het opvangcentrum van Vrazhdebna en de veilige zones voor niet-begeleide minderjarige verzoekers in de centra van Voenna Rampa en Ovcha Kupel zouden de leefomstandigheden in de overige opvangcentra slecht zijn te begrijpen onder of op het niveau van de voorziene minimumnormen (pagina 76). Er wordt gewag gemaakt van ondermaatse sanitaire voorzieningen, ongedierte, aftandse infrastructuur en problematische veiligheidssituaties.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Bulgaarse instanties niet onverschillig bleven en de situatie aanpakten. Zo vermeldt het AIDA-rapport dat sinds mei 2022 maandelijks desinfectie en ongediertebestrijding plaatsvindt in alle opvangcentra ('Monthly disinfection, pest control and desacarization began in May 2022, on the basis of contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centers', pagina 77) en dat het Staatsagentschap sinds mei 2022 maandelijks veiligheidscontroles uitvoert en instaat voor gerichte controles in geval van specifieke klachten ('Starting from May, the SAR began monthly security inspections along with targeted checks following separate security or public disorder complaints', pagina 78).

De betrokkene verklaart het volgende omtrent zijn verblijf in Bulgarije : 'We werden geslagen in de toiletten omdat er bewakingscamera's zijn in de cellen. We kregen er geen eten. Ze hebben drie telefoons van mij afgenomen.

De politie trekt hun wapen om de vluchtelingen te terroriseren'.

Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van

proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse politie met voeten werden getreden.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene niet aantooft dat hij in de onmogelijkheid verkeerde dit vermeende geweld aan te klagen. Klachten over behandeling door de politie kunnen worden ingediend bij de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie of bij de Ombudsman.

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, pagina 12). In 2022 bracht het Bulgaarse 'Helsinki Committee' met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken aan de Bulgaars-Griekse en Bulgaars-Turkse grens en ad-hoc bezoeken op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 27). We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije zal worden overgedragen nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot een beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het volgens het AIDA-rapport in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina's 79-80).

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene maakte tijdens het gehoor dd. 03.01.2024 gewag van een gezondheidsprobleem. Het AIDA-rapport stelt dat in alle opvangcentra medische basiszorg wordt voorzien, maar dat de mate van deze zorg afhangt van de beschikbaarheid van dienstverleners ('Presently, all reception centres are equipped with consulting rooms and provide basic medical services, but their scope varies depending on the availability of medical service providers in the particular location', pagina 81). Gezondheidszorg wordt voorzien door eigen medisch personeel of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 81). In het kader van een AMIF-project richtte Caritas samen met Unicef een mobiele eenheid op met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en kwam er een ziekenwagen voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina's 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle

wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen.

In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 18.12.2023 te Steenokkerzeel opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van

de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Bulgarije.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1 In het enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Met verwijzing naar landeninformatie uit 2014, 2015, 2016, 2019 en 2023 betoogt verzoeker dat voor asielzoekers in Bulgarije inadequate opvangomstandigheden heersen en er tekortkomingen zijn in de asielprocedures. Er zijn slechts een beperkt aantal bedden voorradig waardoor de meeste asielzoekers op dunne matrassen op de vloer moeten slapen. Bovendien is er een gebrek aan mogelijkheden voor asielzoekers om zich te wassen. Ook het gebrek aan voedsel wordt vastgesteld. De opvangvoorzieningen in Bulgarije zijn overbevolkt en er is een gebrek aan sanitaire voorzieningen en voedsel en er is onvoldoende toegang tot medische en psychologische hulp. Daarenboven faalt het Bulgaars asielsysteem om tijdig en ongehinderd toegang te verlenen tot de asielprocedure. Vluchtelingen worden ook behandeld (vastgehouden) als illegale immigranten en er is geen effectieve registratie noch onderzoek van de asielaanvragen. Hij meent dat in het licht van de actuele asielpolitiek in Bulgarije kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om naar Marokko te worden gerepatrieerd. Uit de landeninformatie blijkt immers dat in de praktijk maar een klein percentage Marokkaanse verzoekers om internationale bescherming wordt erkend. Bovendien zal verzoeker blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling zoals uit de geciteerde rapporten blijkt. Volgens hem heeft verweerder niet op ernstige wijze onderzocht of hij bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakt hij hieromtrent geen feitenvinding. Er werd immers ook niet meegedeeld naar welke stad verzoeker wordt teruggestuurd zodat verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaalde stad onderzocht heeft. Vervolgens overloopt verzoeker de verschillen tussen de opvangcentra op basis van landeninformatie uit november 2015. Hij concludeert het volgende: *“Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan: inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, gebrek aan vitale levensmiddelen en primaire levensbehoeften, gebrek aan gezondheidszorg, gebrek aan mogelijkheid tot werken; geen toegang tot een tolk terwijl dit cruciaal is voor zijn asielprocedure; Verzoeker praat immers Arabisch; geen passende accommodatie voor Marokkaanse asielzoekers; inadequate levensstandaard; onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot*

het uitbouwen van een leven op lange termijn; de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag; de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoog risico van detentie in inadequate detentieomstandigheden; hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting; een verwijdering naar Marokko voordat de asielmotieven worden onderzocht; procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten. Verzoeker heeft bovendien reeds melding gemaakt van het feit dat hij agressief werd aangepakt door de Bulgaarse veiligheidsdiensten toen hij opgesloten was in Bulgarije; schending van het non-refoulement verbod; het voorwerp uitmaken van push-backs.

(...)

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Bulgarije te verwijzen. Indien België verzoeker naar Bulgarije verwijst, schendt zij artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.2.2. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker niet concreet toelicht op welke wijze artikel 41 van het Handvest en "*het verbod van willekeur*" door de bestreden beslissing zijn geschonden. De loutere rechtstheoretische toelichting omtrent het "*verbod van willekeur*" en het citeren van artikel 41 van het Handvest, volstaan hiertoe niet. Evenmin volstaat het om na het uitgebreide betoog ter ondersteuning van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, gewoonweg te concluderen dat ook "*het verbod van willekeur*" en artikel 41 van het Handvest zijn geschonden. De Raad kan eveneens meegeven dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67).

Wat de *in fine* van het enig middel geponeerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat hieromtrent geen enkele verdere toelichting kan worden teruggevonden in de uiteenzetting van het enig middel.

Het middel is op deze punten dan ook niet-ontvankelijk en dus niet ernstig.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat verzoeker zich op beroept een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het licht van het onderzoek dat is vereist door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook in het licht van de aangevoerde schending van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG (heden artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)).

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, M,slim/Turkije, p 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 3 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening. Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als deze die er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om,

terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije. Daarbij is rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Bulgarije in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Aldus heeft de gemachtigde, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Zo wijst hij na een uiteenzetting over het interstatelijk vertrouwensbeginsel en rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op het gegeven dat:

- de Bulgaarse instanties op 20 december 2023 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1)c van de Dublin-III-Verordening waardoor zijn verzoek in Bulgarije als impliciet ingetrokken wordt beschouwd maar na overdracht van verzoeker zal het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming worden hervat; aldus zullen de Bulgaarse instanties verzoeker niet naar zijn land van herkomst verwijderen zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek;
- Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen; het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het verwerven van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.
- het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waar de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat;
- middels het akkoord van 20 december 2023 de Bulgaarse instanties te kennen hebben gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het beschermingsverzoek van verzoeker wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije; verzoeker zal na overdracht in Bulgarije een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn lopend verzoek kunnen hervatten; zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan hij niet worden verwijderd van het Bulgaarse grondgebied;
- Bulgarije verzoeken tot internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden; er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren;
- de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door verzoeker geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule;
- gelet op artikel 9 en artikel 14 van de Dublin III-verordening het niet vrijblijvend of een vrije keuze is, maar een verplichting vingerafdrukken te geven waardoor het gegeven dat zijn vingerafdrukken werden genomen door de politie in Bulgarije dan ook niet kan worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten;

- verzoeker na de afdruk van zijn vingerafdrukken wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Bulgarije en dat, indien hij geen verzoek wou indienen, hij de mogelijkheid had om het grondgebied van Bulgarije weer te verlaten; op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije verzoeker voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat hij deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Op basis van het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, *“Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update” laatste update op 21.04.2023*), de factsheet *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd en het verslag van een werkbezoek van zijn diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023 voert verweerder een grondige, uitgebreide en actuele analyse uit van de situatie van verzoekers om internationale bescherming die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure. Hierbij bespreekt verweerder zowel de procedure an sich, alsook de opvangvoorzieningen en de erkenningsgraad in Bulgarije. Ook gaat verweerder in op de situatie van kwetsbare personen in Bulgarije. Voorts wordt uiteengezet dat verzoeker zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen daar verzoeker naar Bulgarije zal terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kan maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Verder gaat verweerder in op de beschikbaarheid van tolken voor het gehoor en de duur van de procedure, alsook op de toegang tot de arbeidsmarkt en de redenen waarom iemand in detentie kan worden geplaatst.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Bulgaarse procedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de procedure en/of onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verweerder dus omstandig heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Bulgarije zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugzaam is.

Na een uitgebreid doch eenvoudig citaat uit het reeds in de bestreden akte op uitvoerige wijze besproken AIDA-rapport dat in 2023 werd geactualiseerd en waarin wordt gerapporteerd over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, *“Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update april 2023”*) voert verzoeker aan dat hij, gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, onder meer het risico loopt te worden blootgesteld aan *“inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, gebrek aan vitale levensmiddelen en primaire levensbehoeften, gebrek aan gezondheidszorg, gebrek aan mogelijkheid tot werken; geen toegang tot een tolk terwijl dit cruciaal is voor zijn asielprocedure; (...)de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag; de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoog risico van detentie in inadequate detentieomstandigheden; hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting; een verwijdering naar Marokko voordat de asielmotieven worden onderzocht; procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten (...)schending van het non-refoulement verbod; het voorwerp uitmaken van push-backs.”* Verzoeker betwist evenwel niet en het blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek uitdrukkelijk hebben aanvaard: *“Bulgarije stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich*

zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond."

In de bestreden akte wordt hieromtrent op goede gronden gesteld: "Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming."

Verweerder heeft bovendien ook het volgende vastgesteld: "De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We gaan ervan uit dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt." En: "Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU."

En verder: "Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 45). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang, verder het Staatsagentschap), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 45 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-open and continues after his/her return', AIDA-rapport, pagina 71). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be reopened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 71).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het Staatsagentschap in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

De duur van de procedure is in 2022 teruggebracht naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden ('In 2022, the general decision-making 6 months deadline was observed in 100% of the cases, leaving no case with prolonged determination duration. According to the SAR, the average duration of asylum procedures on the merits ranges from 3 to 6 months, including for nationalities such as Syria, and Afghanistan', AIDA-rapport, pagina 31). Het AIDA-rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, wat een invloed had op de graad van toekenning van internationale bescherming ('Several improvements in the standards and quality of the asylum procedure were also observed, which

positively affected recognition rates, AIDA-rapport, pagina 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn afdoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 36). Het Staatsagentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6).

In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van oproepingen voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina's 33-34). Volgens het AIDA-rapport zijn in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid wordt geboden om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 problemen waren wat betreft de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zouden te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het Staatsagentschap en er werd een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. Ten tijde van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Het AIDA-rapport stelt dat vertaling vanuit het Arabisch verzekerd is ('Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia', pagina 34). De betrokkene verklaarde bij het indienen van zijn verzoek dd. 22.12.2023 de bijstand van een tolk Arabisch te wensen (verhoor dd. 03.01.2024, pagina 1).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het Staatsagentschap. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde informatieblad uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen worden ondergebracht in een opvangcentrum in Sofia ('All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia, since only Sofia Airport is used for Dublin transfers', informatieblad, punt 1.1, pagina 1).

In het AIDA-rapport lezen we dat enkel kwetsbare verzoekers na overdracht gegarandeerde toegang tot opvang zouden hebben en overige verzoekers toegang krijgen afhankelijk van de capaciteit en beschikbaarheid. Bij gebrek aan beschikbare plaatsen in het opvangnetwerk zouden niet kwetsbare verzoekers zelf voor onderdak en voeding dienen in te staan ('However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants. For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses', pagina's 45 en 46). Nog volgens de auteurs van het AIDA-rapport stond het opvangnetwerk in 2022 onder druk vanwege een hoger aantal verzoekers en omdat van de 5160 opvangplaatsen enkel 3932 plaatsen beschikbaar waren. Een aantal plaatsen bleek niet geschikt ('In 2022, SAR reported a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021) and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living', pagina 46). Hieromtrent wensen we in het AIDA-rapport tevens terugvinden dat eind 2022 slechts 61% van de capaciteit werd ingenomen ('In December 2022, the SAR reported to have its reception occupancy at 61%, i.e. 2,412 occupants out of 3,932 available places', pagina 79). Dit valt ons inziens niet te rijmen met bovenvermelde bewering dat in 2022 sprake was van een gebrek aan opvangcapaciteit en in die mate dat aan niet kwetsbare overgedragen verzoekers geen opvang kon worden geboden.

We benadrukken dat de auteurs van het AIDA-rapport zelf besluiten dat geen gevallen gekend zijn waarbij verzoekers geen toegang hadden of kregen tot het opvangnetwerk vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 76).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra enkel kon worden vermeden doordat het gros van de Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije bleven, maar doorreisden (AIDA-rapport, pagina 14). Verder wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor

deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, pagina 66) wat in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch. Ondanks het feit dat in 2022 meer Afghaanse verzoekers internationale bescherming verkregen bleef de overgrote meerderheid van hen Bulgarije de rug toekeren (AIDA-rapport, pagina 66).

Het AIDA-rapport meldt dat het recht op materiële opvang in toepassing van de relevante wetgeving kan worden ingetrokken in geval van een procedure, die werd onderbroken vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming ('Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued', pagina 72). Nog volgens het rapport wordt deze grond voor het intrekken van materiële opvang toegepast op aan Bulgarije overgedragen verzoekers ('The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres...', pagina 72). Ook dit valt ons inziens niet te rijmen met meldingen in hetzelfde rapport dat verzoekers wiens procedure was onderbroken vanwege hun verdwijnen na overdracht toegang krijgen tot opvang ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', pagina 45 en 'Dublin returnees for whom the procedure can be reopened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request...', pagina 71).

We vroegen de Bulgaarse instanties bijkomende inlichtingen betreffende de toegang tot opvang na overdracht en benadrukken dat ze op 26.08.2023 expliciet bevestigden dat personen die worden overgedragen met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 zonder onderscheid toegang krijgen tot een opvangvoorziening in Sofia. De nationaliteit of herkomst van de verzoeker bepaalt naar welk opvangcentrum wordt verwezen.

Arabischsprekende verzoekers worden doorgaans verwezen naar het opvangcentrum van Ovcha Kupel, verzoekers uit Afghanistan, Pakistan en Iran naar het opvangcentrum van Voenna Rampa (bericht van Bulgaarse instanties dd. 26.08.2023 wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Uit het AIDA-rapport blijkt dat verzoekers met een hangende procedure en verzoekers met een onderbroken procedure zonder onderscheid na opvang toegang krijgen tot opvang. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat we kunnen besluiten dat de betrokkene wiens verzoek was afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming na overdracht toegang zal krijgen tot opvang.

Het AIDA-rapport is kritisch over de omstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra. Op uitzondering van de het opvangcentrum van Vrazhdebna en de veilige zones voor niet-begeleide minderjarige verzoekers in de centra van Voenna Rampa en Ovcha Kupel zouden de leefomstandigheden in de overige opvangcentra slecht zijn te begrijpen onder of op het niveau van de voorziene minimumnormen (pagina 76). Er wordt gewag gemaakt van ondermaatse sanitaire voorzieningen, ongedierte, aftandse infrastructuur en problematische veiligheidssituaties.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Bulgaarse instanties niet onverschillig bleven en de situatie aanpakten. Zo vermeldt het AIDA-rapport dat sinds mei 2022 maandelijks desinfectie en ongediertebestrijding plaatsvindt in alle opvangcentra ('Monthly disinfection, pest control and desacarization began in May 2022, on the basis of contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centers', pagina 77) en dat het Staatsagentschap sinds mei 2022 maandelijks veiligheidscontroles uitvoert en instaat voor gerichte controles in geval van specifieke klachten ('Starting from May, the SAR began monthly security inspections along with targeted checks following separate security or public disorder complaints', pagina 78).

De betrokkene verklaart het volgende omtrent zijn verblijf in Bulgarije : 'We werden geslagen in de toiletten omdat er bewakingscamera's zijn in de cellen. We kregen er geen eten. Ze hebben drie telefoons van mij afgenomen.

De politie trekt hun wapen om de vluchtelingen te terroriseren'.

Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse politie met voeten werden getreden.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene niet aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeerde dit vermeende geweld aan te klagen. Klachten over behandeling door de politie kunnen worden ingediend bij de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie of bij de Ombudsman.

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, pagina 12). In 2022 bracht het Bulgaarse 'Helsinki Committee' met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken aan de Bulgaars-Griekse en Bulgaars-Turkse grens en ad-hoc bezoeken op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 27). We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije zal worden overgedragen nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot een beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het volgens het AIDA-rapport in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina's 79-80).

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene maakte tijdens het gehoor dd. 03.01.2024 gewag van een gezondheidsprobleem. Het AIDA-rapport stelt dat in alle opvangcentra medische basiszorg wordt voorzien, maar dat de mate van deze zorg afhangt van de beschikbaarheid van dienstverleners ('Presently, all reception centres are equipped with consulting rooms and provide basic medical services, but their scope varies depending on the availability of medical service providers in the particular location', pagina 81). Gezondheidszorg wordt voorzien door eigen medisch personeel of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 81). In het kader van een AMIF-project richtte Caritas samen met Unicef een mobiele eenheid op met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en kwam er een ziekenwagen voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina's 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van

artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen.

In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 18.12.2023 te Steenokkerzeel opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

Door vaagweg te citeren uit het AIDA-rapport (update april 2023) en door op grond van een algemeen citaat uit dit rapport, waarop ook de vaststellingen van de verweerder zijn gestoeld, te stellen dat verzoeker het risico loopt op de voormelde behandelingen, wordt deze beoordeling niet ontkracht.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije weinig kans maakt om internationale bescherming te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar het AIDA-rapport, vastgesteld dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, wat een invloed had op de graad van toekenning van internationale bescherming (AIDA-rapport, p. 31). Tegen een negatieve beslissing kan een opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken en in de praktijk blijkt deze termijn afdoende voor verzoekers om rechtsbijstand te verkrijgen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, p. 36).

Waar verzoeker voor het overige nog citeert uit oude rapporten en publicaties van 6 januari 2014 (Amnesty International), 18 september 2014 (Human Rights Watch), 16 september 2014 (ECRI), 17 november 2015 (Amnesty International), mei 2014 (AIDA), oktober 2015 (AIDA), 12 november 2015 en 16 juli 2015 (Council of Europe), februari 2016 (ECRE/ELENA) en januari 2019 (AIDA), kan hiermee hoe dan ook niet worden aangetoond dat er thans in Bulgarije dusdanige tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden aan de orde zijn dat zij oplopen tot een door artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. Verzoeker weerlegt met deze oude informatie niet de uitvoerige bevindingen die in de bestreden akte zijn uiteengezet en die zijn gebaseerd op veel recentere en gezaghebbende informatie, zoals het AIDA-rapport dat in 2023 nog werd geactualiseerd.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Bulgarije, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als verzoeker om internationale bescherming behoort tot een kwetsbare groep. Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Hij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente

informatiebronnen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG (heden artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)) aangetoond.

Overigens beperkt verzoeker zich in zijn middel tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit zijn uiteenzetting over de schending van artikel 3 van het EVRM leidt hij af dat ook artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG geschonden is. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN